

Fata Bičo (45) iz Sarajeva nakon što

Sin, kćerka i Nanine kapi

Fata je nekoliko puta pokušala da se ubije. Ali, svaki put kada bi krenula da se objesi ili život prekrati otrovom, kaže, sjetila bi se djece i pronalazila snagu da nastavi dalje. Od daljnje patnje i takvih razmišljanja spasile su je Nanine kapi. Kaže, ne zna šta je toliko jako u njima, ali je ona sada druga žena. Ponovo je nasmijana, radna, naspavana, društvena...

Fata Bičo pokušala je nekoliko puta da se ubije. Na svu sreću u toj nakani nije uspjela. Sin i kćerka joj nisu dozvolili... Ovo je priča o njoj, hrabroj majci i njenom životu. Prošla je kroz pravu dramu. Skupila je snage da progovori o svemu sada kada je dobro. Ožiljci su tu. Tvrdi da će ostati zauvijek. Ali, njoj je bitno da je napokon pobijedila tešku bolest. Njena djeca više ne moraju da strahuju i prolaze mučne scene.

- Mama, nemoj se ubiti! Molim te! Nemoj se objesiti. - I sada mi odzvanjaju u ušima riječi moje djece. Njihovi jecaji i plač spriječili su tešku tragediju - otima se duboki uzdah Fati dok se prisjeća događaja od prije nekoliko mjeseci.

Ogoljeni život

Rođena je u Čajniču. Tu je 1991. godine rekla i sudbonosno da čovjeku kojeg je voljela. U ratnim stradanjima sa njim je izbjegla u Goražde. Odatle su 1997. godine preselili u Sarajevo.

- Došla sam zbog bolesti i ostala. Ušli smo u izbjeglički stan. Suprug je našao neki posao. Mislili smo da će sve biti kako treba... - prepričava Fata u uvodu svoje ispovijesti.

Međutim, ništa nije bilo kako su očekivali i nadali se. Fata je majka dvoje djece, 19-godišnje kćerke i 15-godišnjeg sina, srednjoškola. Plata njenog supruga nije mogla da pod-

Fata Bičo

miri sve troškove. Teško da je mogla da obezbijedi hranu i odjeću.

- Finansijski problemi su nas iscrpljivali. Počele su svađe, nesuglasice, trzavice. Teško je lijegati svaku noć s mišlju da ste u tuđoj kući, očekivati kada će neko pokucati, izbaciti i vas i djecu. Suprug nikada nije ni pio ni pušio, ali jednos-

tavno bilo je sa njim drugih problema o kojima ne želim govoriti. Nerijetko me i udarao jer ja jednostavno nisam znala da šutim, niti mogla da trpim - smušeno govori o nekim problemima. Ne želi do kraja ogoliti taj period života koji je bio i uzrok obolijevanja.

Njihov brak više nije mogao da funkcioniše.

Razveli su se 2003. godine. On ih je ostavio i otišao u drugi stan. Fata kaže da ih je slabo pomagao. Ona je poslije dobila posao higijeničarke u sudu. Međutim, njena plata nije bila dovoljna.

- Od silnih briga sam oboljela. Nisam znala kako dalje. Počeli su da me muče strahovi, oni i koji nisu bili realni. Noću sam uglavnom bila budna, a kada bih zaspala, ružni snovi su me iscrpljivali. Misli su mi uvijek bile crne... I tako iz mjeseca u mjesec. Prošle su godine i moje stanje je bilo sve gore - priča Fata.

Blizu konopca

Posjetila je i ljekare. Od psihologa do neuropsihijatra. Smjenjivale su se terapije. Zvanična dijagnoza bila je teška depresija.

- Popila sam apoteku tableta ali mi nije bilo bolje. Na kraju sam klonula. Jedino sam u smrti vidjela rješenje.

- Ubit ću se! - ponavljala sam u početku u sebi, kasnije i naglas, pred djecom.

Tu nakanu je Fata pokušala i ostvariti. Ali, svaki put kada bi krenula da se objesi ili život prekrati otrovom, kaže, sjetila bi se djece i pronalazila snagu da nastavi dalje. Nikada nije stala pod konopac, ali, tvrdi, bila je blizu.

- I sada često zaplačem kada se prisjetim svega. Koliko sam samo muke djeci stvarala. Uvijek sam bila nervozna, galamila sam ih, pričala im o nesrećama, tugi, bijedi, samoubistvu...